

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 31 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 12 september 2016.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 22 september 2016.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp X in het district Mandozai van de provincie Khost. Toen u twee jaar was verhuisde u met uw familie

naar Kaboel waar uw vader als academicus werkte aan een instituut voor talen. Wanneer u twaalf jaar was stierf uw vader aan een ziekte. Na de dood van uw vader verhuisde u met uw broers en moeder terug naar uw dorp in Khost. Nadat u het middelbaar onderwijs voltooide opende u een winkel voor rijst en bloem in de stad Khost. Omdat het te gevaarlijk werd op de wegen in uw regio besloot u te stoppen met uw winkel. U ging vervolgens aan de slag als chauffeur voor een internationaal bouwbedrijf dat wegen aanlegde in de provincie Paktya. Omdat u schrik had dat u door de taliban zou worden ontdekt verliet u het land. U verliet Afghanistan op 26 juni 2015 en kwam op 10 augustus 2015 in België aan. U vroeg op 11 augustus 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara en een aanbevelingsbrief van uw werk als chauffeur neer.

Uw broer S.S.P. (10/15862) werd in 2010 door het CGVS als vluchteling erkend.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 16), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U verklaart afkomstig te zijn uit een dorp in de provincie Khost en een winkel te hebben opengehouden waarin u rijst en bloem verkocht (CGVS, p. 3 en 5). Doorheen het interview op het CGVS kon u echter uw herkomst uit Khost noch uw profiel van winkelier uit een landbouwersfamilie aantonen.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw beperkte en incorrecte geografische kennis van uw district en provincie. Zo zegt u dat u een winkel had in de stad Khost en benoemt u dorpen op de weg tussen uw dorp, Haidarkhel, en de stad Khost (CGVS, p. 6). Verschillende van de door u benoemde dorpen, namelijk Arkhel, Dosaraka en Meleni, liggen echter in een andere richting ten opzichte van uw dorp. Wanneer u verder gevraagd wordt naar een wegbeschrijving van uw dorp naar het districtscentrum zegt u nooit in die richting te zijn geweest (CGVS, p. 11). Dit is vreemd aangezien u eerder tijdens het gehoor aangaf dat uw school naast het districtscentrum lag (CGVS, p. 5). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd dorpen op weg naar het districtscentrum te benoemen vermeldt u een aantal dorpen (CGVS, p. 12). Opnieuw, echter, benoemt u hierbij dorpen, namelijk Dokano Kalay en Durnumi, die niet op de weg naar het districtscentrum liggen.

Ook uw kennis over districten in uw provincie is beperkt. U wordt gevraagd naar de districten die op de weg liggen voorbij het districtscentrum Mandozai maar u zegt dit niet te weten omdat u nooit in die richting bent geweest (CGVS, p. 12). Verder zou u de laatste jaren voor uw werk elke twee of drie maanden heen en terug van uw werk in Zadran, Paktya, en uw dorp hebben gereden (CGVS, p. 13 en 14). U wordt dan gevraagd doorheen welke districten van de provincie Khost de weg naar Zadran loopt maar opnieuw blijkt u dit niet te weten. Eerst zegt u dat u enkel door uw eigen district Mandozai rijdt tot aan Zadran in Paktya (CGVS, p. 15). Volgens de kaart loopt de weg van Haidarkhel naar Zadran door de districten – en de respectievelijke districtscentra – Nadirshahkot en Shamal. Nog opmerkelijker is dat u, geconfronteerd met de naam Nadirshahkot, niet blijkt te weten of dit in de provincie Khost dan wel Paktya ligt, terwijl het in werkelijkheid naast het district Mandozai in Khost ligt (CGVS, p. 15). U wordt

verder nog gevraagd naar districten die tegen Pakistan aan liggen waarop u er twee weet te benoemen (CGVS, p. 16). De provincie Khost grenst voor het grootste deel aan Pakistan waardoor dan ook 7 van de 13 districten in deze provincie aan Pakistan grenzen. Dat u er maar twee kan benoemen roept vragen op. Uw beperkte kennis over de districten in de provincie Khost is des te opmerkelijker gezien u nochtans beweert op school – u heeft de middelbare school beëindigd – geleerd te hebben over de districten van uw provincie en u wel nog een opsomming weet te geven van vele districten van Khost (CGVS, p. 4, 5 en 15). Dat u districten van Khost kan benoemen in een lijstje maar deze kennis geenszins kan toepassen op uw leefwereld doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

Voorts doet uw kennis over bekende personen in uw district en provincie verdere twijfels rijzen. Zo blijkt u te weten dat er een protest plaatsvond tegen de gouverneur van Khost voor uw vertrek. U kent zijn naam, de naam van zijn politieke tegenstander en enkele voorgangers (CGVS, p. 7 en 8). Echter, wanneer u geconfronteerd wordt met de naam van het districtshoofd van Mandozai blijkt u nooit van hem gehoord te hebben (CGVS, p. 13). Ook zijn twee voorgangers blijkt u niet te kennen. Van een van hen heeft u nooit gehoord, terwijl u van de tweede denkt dat het een dorpsoudere van een naburig dorp is (CGVS, p. 13). Ook van Hamidullah Qalandarzai heeft u niet gehoord (CGVS, p. 12). Hij was de directe voorganger van de door u gekende – en ondertussen vervangen – gouverneur van Khost.

Vervolgens dient ook opgemerkt te worden dat u uw profiel van winkelier uit een landbouwersfamilie in ruraal Afghanistan niet aannemelijk kan maken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader als academicus aan een taal instituut in Kaboel werkte (CGVS, p. 3). Na zijn overlijden zouden u en uw familie terug naar jullie dorp in Khost zijn verhuisd, waar jullie vervolgens van de opbrengst van jullie landbouwgrond van twee jerib overleefden tot u zelf een winkel opende (CGVS, p. 3 en 4). Vervolgens zouden jullie niemand meer kennen in Kaboel en zou u nooit meer terug zijn geweest (CGVS, p. 10). Het is vreemd dat u tot uw twaalfde opgegroeid bent en naar school ging in Kaboel maar dat u plots, na het overlijden van uw vader, geen enkele band meer zou hebben gehad met de hoofdstad. U wordt gevraagd om dit te verklaren waarop u zegt dat jullie na het overlijden van uw vader de huur niet meer konden betalen en dat jullie niets met de contacten van uw vader te maken hadden (CGVS, p. 10 en 11). U wordt erop gewezen dat uw vader niet uit het niets wist te studeren aan de universiteit, in Rusland heeft kunnen doctoreren en een positie aan een wetenschappelijk instituut in Kaboel heeft weten te verkrijgen. Opnieuw gevraagd uit te leggen hoe het komt dat jullie na het overlijden van uw vader gedwongen waren om naar uw dorp in Khost terug te keren en te overleven van de opbrengst van twee jerib landbouwgrond kan u louter herhalen dat er niemand meer was in Kaboel (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen bieden geen verder zicht en kunnen niet overtuigen.

Bovendien kan u ook niet verklaren hoe uw vader als zoon van een landbouwer de mogelijkheid kreeg om een dergelijke academische carrière uit te bouwen (CGVS, p. 20). Wanneer u om een verklaring wordt gevraagd zegt u dat uw vader zelf geen vader meer had en door zijn – ongeschoolde – moeder aangespoord werd om naar school te gaan (CGVS, p. 20). U wordt nog gevraagd waarom uw vader, gezien hij in een gezin zonder vader als kostwinner opgroeide, toch naar school mocht blijven gaan, zelfs tot na de universiteit, maar u kan louter zeggen dat het beter is om te studeren dan op de landbouwgronden te werken (CGVS, p. 20). Het is vanzelfsprekend dat een dergelijke beperkte uitleg niet verklaart hoe uw vader, als iemand uit een landbouwersfamilie zonder kostwinner in een land met een van de hoogste percentages van ongeletterdheid ter wereld, een dergelijke academische carrière wist uit te bouwen.

Uw gebrekkige kennis over uw district en de provincie Khost als mede de door u aangegeven band met Kaboel en het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het sociale profiel van uw familie en de familie van uw vader maken dat ernstig getwijfeld wordt aan uw verblijf sinds uw twaalfde in het dorp Haidarkhel in de provincie Khost.

Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat u uit Afghanistan bent vertrokken uit angst voor de taliban omdat u werkte als chauffeur voor een buitenlands bedrijf (CGVS, p. 17 en 18). Er dient opgemerkt te worden dat, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst en profiel, er ook reeds ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering gewerkt te hebben als chauffeur voor een buitenlands bedrijf. Bovendien is uw werk als chauffeur voor dat bedrijf gelinkt aan uw herkomst uit Khost. U zou begonnen zijn met dat werk, op 60 km van uw dorp, omdat u uw vorige werk diende stop te zetten vanwege de algemene onveiligheid in de regio (CGVS, p. 5, 14 en 18). Hoe dan ook verklaart u geen persoonlijke problemen te hebben gehad omwille van uw werk als chauffeur (CGVS, p. 18).

Wat betreft de problemen van uw broer S.S.P., waarvoor hij in 2010 als vluchteling werd erkend, dient gezegd dat u uw herkomst uit Khost, waarvan S.S.P. afkomstig is en waar zijn problemen zich afspeelden, niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor dan ook getwijfeld kan worden aan uw verwantschap met S.S.P.. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u een individuele vrees ten aanzien van uw land van herkomst dient aan te tonen. Een louter verwantschap met iemand die de vluchtelingenstatus werd toegekend, volstaat geenszins om in uw hoofde een gegronde vrees voor

vervolgning aan te tonen. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van de problemen van uw broer persoonlijk problemen zou hebben gekend (CGVS, p. 17 en 18).

Gelet op deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolgning in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara dient opgemerkt te worden dat uit het document blijkt dat het in een ander dorp dan het uwe werd afgeleverd. De inhoud van de taskara komt overigens niet overeen met de omschrijving van uw identiteit in de aanbevelingsbrief van uw beweerde werkgever, NRMC. Daarin wordt immers een man aanbevolen die beschikt over een taskara met het nummer 159761 terwijl de taskara die u voorlegt het nummer 527678 draagt. Tot slot moet worden opgemerkt dat Afghaanse documenten, gezien de wijdverspreide corruptie in het land, slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Ook aangaande het document van uw werk als chauffeur kan vastgesteld worden dat het een kopie betreft en dat dit op zich dan ook onvoldoende is om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing in eerste instantie wordt nagegaan of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en pas daarna of hij als vluchteling kan worden erkend. Dit maakt volgens hem een schending uit van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 48/3 *juncto* 62 en 52 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"de algemene zorgvuldigheidsplicht"* en van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker meent dat zijn relaas geloofwaardig is en overeenstemt met objectieve informatie die bestaat over de objectieve situatie in Afghanistan. Hij benadrukt dat zelfs tegenstrijdige verklaringen niet volstaan om de vluchtelingenstatus te weigeren. Hij stelt dat de taliban ook een politiek schema in hoofdte heeft, namelijk zoveel mogelijk macht verkrijgen in Afghanistan. *"Met zijn werk in zijn bedrijf kon verzoeker inderdaad veel meer doen om de positie van de Taliban te bevorderen dat indien zij hem gewoon hadden neergeschoten."* Hij meent als chauffeur een bevoorrechte prooi voor de taliban te zijn en verwijst naar vier rapporten. *"Kortom, de stelling van de tegenpartij volgens dewelke het opmerkelijk zou zijn dat de Taliban net verzoeker eruit pikken, steunt ten eerste op geen enkele verifieerbare informatie wat betreft het feit dat verzoeker inderdaad als enige in zijn bedrijf problemen heeft gekend met de Taliban. Verder blijkt het ook dat hij omwille van zijn positie in zijn bedrijf weldegelijk deel uitmaakte van bepaalde groepen die bij voorkeur worden gevisieerd door de Taliban, zoals hierboven aangetoond."*

Vervolgens voert verzoeker aan dat verweerder betreffende de neergelegde documenten een manifeste beoordelingsfout maakte. Hij wijst erop dat zijn taskara het nummer "159761" draagt. Het CEDOCA-verslag volgens hetwelk er veel corruptie en valse documenten zouden zijn in Afghanistan, laat verweerder niet toe zich van een minimum van opzoekingen te onthouden. Hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* en stelt hij dat verschillende risicocategorieën worden aangeduid, waaronder personen die voor de overheid en (inter)nationale organisaties werken of zo beschouwd worden. Hij wijst erop dat hij gedurende bijna een jaar voor een bouwbedrijf werkte, hetgeen door verweerder niet serieus in twijfel wordt getrokken, aldus verzoeker. Wat betreft de vervolgingsagenten vreest verzoeker de taliban, die volgens UNHCR (mede)verantwoordelijk is voor tal van mensenrechtenschendingen in Afghanistan. Indien de bedreiging uitgaat van een niet-overheidsorgaan zoals de taliban, dient volgens artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet te worden aangetoond dat de overheid en internationale organisaties geen bescherming kunnen bieden, aldus verzoeker. Hij verwijst nogmaals naar de UNHCR *Eligibility Guidelines*, alsook naar het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Volgens hem heeft verweerder geen enkel onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Hij verwijst naar de praktijk van de asielinstanties in andere Europese landen, zoals *"Australië"*.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op dezelfde schendingen die hij aanvoert in zijn tweede middel.

Verzoeker stelt dat het feit dat Khost een gevaarlijke provincie is en dat burgers uit deze provincie internationale bescherming moeten krijgen, niet betwistbaar is. Hij merkt op dat op een heel precieze wijze de vragen heeft beantwoord, dat de lezing van de bestreden beslissing enkel een paar onbelangrijke fouten aanstipt die hij heeft gepleegd, en dat de lezing van het gehoorverslag aantoonde dat hij een uitvoerige kennis heeft van zijn streek. Hij verwijst naar een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) en voert aan dat het niet kunnen antwoorden op kennisvragen, geen gebrekkige medewerking met zich meebrengt. Volgens hem wordt de term "bedrog" in de bestreden beslissing misbruikt. *"Zich enkel uitspreken over de vraag naar het recent verblijf, geeft geen antwoord op de vraag of er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2c Vreemdelingenwet."* Verweerder kan zich volgens hem niet verschuilen achter een zogenaamde "gebrekkige medewerking" van de asielzoeker om zodoende de analyse van een mogelijk intern vestigingsalternatief achterwege te laten.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt zijn taskara bij zijn verzoekschrift (stuk 2).

Met een aangetekend schrijven van 21 april 2016 brengt verzoeker samen een aanvullende nota de volgende stukken bij: zijn huwelijksakte, de taskara en een kopie van het paspoort van zijn zoon, een kopie van het paspoort van zijn dochter en van zijn echtgenote, een kopie van zijn rijbewijs en een kopie van een attest van zijn werkgever (rechtsplegingsdossier, stuk 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker een vertaling neer van de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken, alsook zijn origineel rijbewijs (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten nadat hij als chauffeur begon te werken voor een internationaal bouwbedrijf waardoor hij vreesde door de taliban te worden ontdekt. In de bestreden beslissing wordt hem de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde herkomst uit de provincie Khost, noch aan zijn profiel van winkelier uit een landbouwersfamilie, gelet op (i) zijn gebrekkige geografische kennis van zijn district en provincie, (ii) zijn gebrekkige kennis van bekende personen in zijn district en provincie, (iii) het feit dat hij niet afdoende kan verklaren waarom hij en zijn familie na het overlijden van zijn vader zouden zijn teruggekeerd van Kabul naar zijn dorp in de provincie Khost, (iv) het feit dat hij evenmin kan verklaren hoe zijn vader, als zoon van een landbouwer, de mogelijkheid kreeg om een academische carrière uit te bouwen. Voorts wordt er in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoeker verklaarde dat hij geen persoonlijke vrees heeft gehad omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur, (ii) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijke problemen zou hebben gekend omwille van de problemen van zijn broer die in België als vluchteling werd erkend en waarvan de verwantschap met verzoeker niet is aangetoond, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht

rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Dat in de bestreden beslissing eerst wordt uiteengezet dat verzoeker er niet in slaagt zijn herkomst uit de provincie Khost (en zijn profiel als winkelier uit een landbouwersfamilie) aannemelijk te maken, behelst geenszins een schending van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verliest uit het oog dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat het feit dat hij zijn herkomst niet aannemelijk weet te maken, de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas, dat zich op deze plaats van herkomst zou hebben afgespeeld, op de helling zet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nalaat de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers beweerde herkomst uit de provincie Khost *in concreto* te weerleggen. Hij komt niet verder dan de blote bewering dat zijn relaas geloofwaardig is, dat hij een “*paar onbelangrijke fouten*” heeft gemaakt doch een uitvoerige kennis heeft van zijn streek en dat het niet kunnen antwoorden op kennisvragen geen “*gebrekkige medewerking*” met zich meebrengt. Dergelijk verweer, zonder dit *in concreto* en toegepast op de motieven in de bestreden beslissing uit te werken, is niet meer dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en bijgevolg niet dienstig. De commissaris-generaal komt op basis van correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, tot het besluit dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde afkomst uit de provincie Khost aannemelijk te maken.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota voegt en ter terechtzitting neerlegt, zijn evenmin van aard dit besluit om te buigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*” van 27 juni 2013 (zie map ‘Landeninformatie’) dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Verzoeker laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Betreffende verzoekers taskara, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder dienaangaande terecht als volgt stelt in zijn nota met opmerkingen: “*Waar verzoeker aanvoert dat zijn taskara wel degelijk het nummer 15976 draagt, erkent verweerder dat dit inderdaad een foutieve vaststelling in hoofde van het CGVS betreft. Echter, verzoeker volhardt dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de taskara, die werd uitgereikt op het ogenblik dat verzoeker 18 jaar oud was, afgeleverd werd in een ander dorp dan het dorp waar verzoeker volgens zijn verklaring sinds zijn 12 jaar zou geleefd hebben. De vaststelling dat verzoekers taskara afgeleverd werd in een ander dorp bevestigt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van zijn verklaring sinds zijn 12 jaar in Haidarkhel (provincie Khost) te hebben verbleven. Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging om dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.*”

Verder dient vastgesteld dat verweerder in zijn schriftelijk verslag, opgesteld naar aanleiding van de beschikking van 31 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) in het kader van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, terecht stelt als volgt (rechtsplegingsdossier, stuk 13):

“*2.1.1. Verwerende partij heeft het rijbewijs voorgelegd aan Cedoca. Het is voor Cedoca evenwel onmogelijk om dergelijk document, dat behoudens een stempel, geen enkel beveiligingsmechanisme (watermerk, chip, biometrische gegevens, etc.) bevat, te authenticeren. De enige manier om tot authenticatie over te gaan, is door de lokale autoriteit te contacteren en te vragen of deze het bewuste document op naam van betrokkene heeft opgesteld. Deze vorm van authenticatie is voor Cedoca uitgesloten aangezien ze hierdoor impliciet de lokale autoriteit op de hoogte zou stellen van betrokkene zijn asielaanvraag, wat overeenkomstig artikel 4, § 4 van het koninklijk besluit tot regeling van de*

werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet toegestaan is.

De cedoca-researcher verantwoordelijk voor het verzamelen en analyseren van de landeninformatie met betrekking tot Afghanistan kon echter wel meedelen dat het rijbewijs op het eerste zicht geen vormelijke gebreken vertoont en overeenstemt met de informatie waar Cedoca over beschikt. Er ontbreekt echter wel een stempel op de bijgevoegde overtredingskaart

Verwerende partij wenst in dit opzicht echter nogmaals te benadrukken dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) erg onzeker is. Het produceren en circuleren van valse documenten is immers een ernstig en vaak voorkomend probleem in Afghanistan, en veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Daarenboven kunnen Afghaanse civiele documenten – via corruptie – gemakkelijk verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Er is nauwelijks een Afghaans document denkbaar dat niet het voorwerp kan uitmaken van corruptie. Het valt bijgevolg niet uit te sluiten dat ambtenaren allerlei documenten afgeven aan familie, vrienden of tegen betaling aan derden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de werkelijke regio van herkomst van de Afghaanse asielzoeker, of bij het ondersteunen van zijn profiel en zijn asielrelaas. Dat verzoeker dus mogelijks een authentiek bevonden rijbewijs heeft voorgelegd, betekent geenszins dat de erin vervatte gegevens ook met de waarheid overeenstemmen. Er kan immers niet worden uitgesloten dat verzoeker dit document heeft aangekocht.

Verweerder wenst er verder op te wijzen dat uit de voor eensluidende verklaarde vertaling van dit rijbewijs blijkt dat het identiteitsnummer, **de plaats en de datum van afgifte** voor de beëdigd vertaler/tolk waarop verzoeker beroep heeft gedaan, **onleesbaar**. Er wordt echter **wel vermeld** dat dit document afgeleverd werd door de **'administratie der douane' van de provincie Kabul**. Dit rijbewijs vormt dan ook geen bewijs van verzoekers beweerd feitelijke regio van herkomst, terwijl juist de feitelijke regio van herkomst voor zijn vertrek in casu van doorslaggevend belang is. Aldus is dit document geenszins van dien aard om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk vanaf zijn 12-13 jaar tot zijn beweerd vertrek uit Afghanistan in het district Khost, gelegen in de provincie Paktya, heeft verbleven.

2.1.2. Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft, wenst verweerder nog volledigheidshalve het volgende op te merken.

Wat de taskara van verzoekers vrouw betreft, wijst verweerder er op dat zowel het volumenummer, paginanummer, kaartnummer en district merkwaardig genoeg niet zijn ingevuld. Hetzelfde geldt voor verzoekers taskara.

De taskara van verzoekers zoon bevat op zijn beurt geen persoonsbeschrijving, wat in het licht van het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand wel op basis van het uiterlijk van verzoekers zoon zou geschat hebben dat de jongen in 2015 11 jaar oud is, zeer bevreemdend is.

De paspoorten van verzoekers zoon, dochter en vrouw zijn evenmin bij machte de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerd feitelijke herkomst uit Khost te herstellen, daar het geen enkele aanwijzing bevat over de verblijfplaats(en) die verzoeker zou hebben gehad in zijn land van herkomst voor zijn vertrek naar België. Het document geeft enkel een aanwijzing van de geboorteplaats van zijn gezinsleden, terwijl de feitelijke regio van herkomst van verzoeker voor zijn vertrek van doorslaggevend belang is.

De huwelijksakte d.d. op 17 november 2015 werd opgesteld aan de hand van de verklaringen van twee getuigen kan hoogstens bevestigen dat verzoeker in 23 november 2000 religieus gehuwd is. Het feit dat de twee getuigen in deze akte tevens bevestigd hebben dat verzoeker en zijn echtgenote in Khost wonen, is, gelet op de persoonlijk band tussen deze getuigen en verzoeker, evenmin van dien aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen."

In zijn replieknota van 22 september 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 15) wijst verzoeker erop dat de documenten werden opgemaakt op een moment waarop er nog geen sprake was van een asielpprocedure en dus *in tempore non suspecto*. Dat er corruptie is en valse documenten kunnen worden aangekocht is volgens hem niet relevant en hij wijst erop dat het *in casu* wel degelijk gaat om authentieke en correct verkregen documenten. Daarmee komt verzoeker evenwel niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zoals deze hiervoor werden geciteerd. Waar verzoeker stelt: "Verwerende partij stelt dat het mogelijk is op een andere plaats te bevallen dan waar men woont.", kan niet worden ingezien waarover verzoeker het heeft, aangezien zulks geenszins kan worden afgeleid uit een lezing van het schriftelijk verslag. Dat de geboorteplaats van verzoekers kinderen Khost is, toont op zich geenszins aan dat verzoeker van zijn 12 à 13 jaar tot zijn vertrek naar België op deze plaats heeft verbleven. Verzoekers stelling dat men in Afghanistan niet met de juiste omzichtigheid de documenten van vrouwen en kinderen invult, is een blote bewering die hij

met geen enkel objectief stuk staat. Bovendien toont deze stelling eens te meer aan dat de bewijswaarde van deze documenten sowieso gering is.

De hiervoor geciteerde analyse uit het schriftelijk verslag van verweerder wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder risicoprofiel heeft, daar hij als chauffeur heeft gewerkt voor een buitenlands bedrijf, dient erop gewezen dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur (gehoorverslag CGVS, p. 18). De informatie waarnaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat, aangezien verzoekers beweerde herkomst niet aannemelijk is en hij verklaarde omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst van werk veranderde en als chauffeur begon te werken bij een internationaal bedrijf, evenmin geloof kan worden gehecht aan deze werkzaamheden als chauffeur.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Tevens is het mogelijk dat verzoeker in een derde land een andere nationaliteit of verblijfsstatus heeft verworven. Hoger is immers reeds komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en profiel, zodat de Belgische asielinstanties in het ongewisse zijn over verzoekers doen en laten vóór zijn komst naar België.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De

asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit de provincie Khost, noch zijn profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust en verkeert de Raad in de onmogelijkheid, door verzoekers toedoen, na te gaan wat verzoekers (recente) verblijfplaatsen zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming, gelet op zijn bedrieglijke verklaringen over zijn herkomst. Indien verzoeker immers meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toen, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van zijn voorgaande verblijfplaatsen en eventuele andere nationaliteiten of verblijfsstatussen waarover hij beschikt(e).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Aanvullende nota

Per aangetekend schrijven maakt de verzoekende partij op 7 oktober 2016 nog een aanvullende nota met bijkomende stukken over. Het betreft de originelen van de huwelijksakte en de taskara's van verzoekers zoon en dochter die beiden in Khost geboren zijn. De kopieën van deze stukken werden reeds eerder neergelegd en de inhoud ervan reeds uitgebreid beoordeeld in het schriftelijk verslag van de verwerende partij. Deze aanvullende nota werd ruimschoots na de sluiting der debatten ingediend. De aanvullende nota wordt om deze reden samen met de bijgevoegde originele documenten uit de debatten geweerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER